

НАШЕ ВРИЈЕМЕ – ВРИЈЕМЕ ЧУДА

Када се води полемика о времену и његовим особинама, чујемо како је то једна метафизичка појава, која нема свој стални облик и константно се мења. Али не знамо зашто се мења, шта условљава мењање времена и које промене пролазност времена доноси.

Време је концепт људске врсте. Оно не постоји изван глава људи и друге врсте га нису свесне. Као сами креатори „времена“, ми покрећемо његово мењање. Као врста која има осећај за задовољство и уживање, време у којем тренутно живимо не дозвољава нам такве привилегије. Сви су несрећни, ужурбани, живе дан за даном, прате рутине, занемарују једноставна задовољства као што је мирис тек испеченог хлеба, тек процветале висибаве у пролеће, цвркулт птица и мах лептирових крила. Причају о „бољим“ и „срећнијим“ временима, али не схватају да су они сами променили време. Криве неке друге аспекте, узрочнике. Криве своју врсту, али не и саме себе. Зашто је стари Грк уживао хедонизам, зашто је једном аскету било довољно да има Божију љубав, зашто су ренесансни уметници волели безусловно, живели и умирали за љубав? Ако смо настали од наших предака који су живели испуњено у својим епохама, зашто је савремени човек толико отуђен и зашто му је задовољство страни појам?

Ово наше време је човеку донело јад, тугу и беду. Али није време заслужно за своје негативности, већ човек који га је таквог створио. Сами смо уништили економију, вреднујемо и уздижемо неморалне и грешне, уништавамо свој дом прљајући и загађујући једини простор на ком можемо бити слободни. Суштина човека је да буде срећан, да искористи предности времена које је створио, смисао живота је да живимо у хармонији сами са собом, али и са другима који су као ми. Али радимо супротно. Ратујемо. Крадемо. Лажемо. Претварамо се и не скидамо маске. У овом времену човек постоји, али не живи. Стоји у месту, а живот трчи поред њега.

Чуда су могућа, али за савременог човека она више не постоје. Убио их је исто као што је убио смисао свог постојања, своју расу и свој дом. За човека сада не постоји срећнија будућност, већ неминовна деструкција, коју је сам изазвао.